

Η ΚΥΘΡΕΑ: Μια φωτογραφία ένα σπίτι

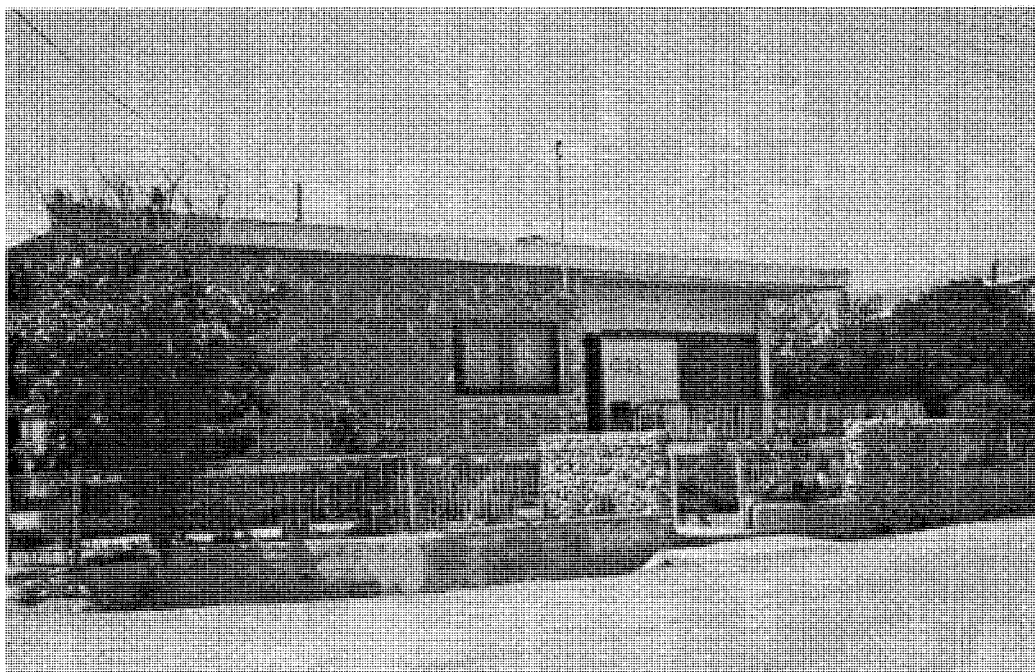
Στην πιο πάνω φωτογραφία απεικονίζεται ένα όμορφο γιομάτο αρχοντιά, απλότητα και ζεστασιά σπίτι, που κτίστηκε στην Κυθρέα το 1963. Η απλότητα της γραμμής του, η ομορφιά των χρωμάτων της πέτρας του βουνού με τα πέντε δάχτυλα που βρίσκονται πιο πάνω και φαίνεται στο βάθος της φωτογραφίας καθώς κι εκείνων που έφτασαν ως εκεί από κάποιο βορεινό του νησιού μας ακρογυάλι, του δίνουν μια ιδιαιτερότητα και του χαρίζουν τη δροσιά τόσο της θάλασσας, όσο και του βουνού, ξέχωρα απ' εκείνη που του χαρίζει το βαθύ πράσινο που το περιβάλλει. Και ήταν τόσο πλούσιο, χάρη στο Κεφαλόβρυσο. Εκεί μέσα

Γεώργιος Π. Κοκής

στην οικογενειακή του απλοχωριά, αγκαλιάζει μια οικογένεια από έξι άτομα, τον πατέρα, τη μητέρα και τα τέσσερα παιδιά τους, δυο αγόρια και δυο κορίτσια.

Σήμερα οι γονείς λένε:

Να η φωλιά που στήσαμε για να χωρέσει την ευτυχία μας, να μας χαρίσει την άνεση μιας ολάκερης ζωής. Μα σήμερα δεν ζούμε πια εκεί. Πριν από εικοσιτρία χρόνια είχαμε το σπίτι τούτο, που μας χάριζε την άνεση και την ασφάλεια του, που μας προστάτευε από τα άγρια

στοιχεία της φύσης. Δυστυχώς όμως δε στάθηκε ικανό να μας προστατέψει από την αγριότητα, τη βουλιμία και τη αρπακτικότητα των ανθρώπων. Τότε είχαμε το σπίτι χωρίς καν να σκεφτούμε να πάρουμε ούτε μια φωτογραφία του. Σήμερα δέν έχουμε το σπίτι, καταφέραμε όμως να βρούμε και κρατούμε τώρα τη φωτογραφία του. Δεν μπορεί όμως να το χωρέσει το μυαλό μας, δεν γίνεται να το χωνέψει ο νους μας, το ποιός είναι δυνατό, χωρίς να τόχουμε πωλήσει, χωρίς καν να τόχουμε ενοικιάσει, χωρίς θεληματικά να τόχουμε εγκαταλείψει, παρά μόνο νάχουμε στα χέρια τον τίτλο ιδιοκτησίας και να τον προσέχουμε σαν άγιο φυλακτό, μ' όλες τις επίσημες της Κυβέρνησης σφραγίδες και υπογραφές, αντίθετα τόσο να το θέλουμε και τόσο να το ζητούμε, να πορευόμαστε κάθε χρόνο, μα κι όποτε το ζητά η ψυχή μας, προς αυτό και να μη μπορούμε να το φτάσουμε. Ποιός αλήθεια φυσικός θεϊκός ή ανθρώπινος νόμος υπάρχει που να επιτρέπει ή απλά να δικαιολογεί τούτο το άδικο; Το απλοϊκό μυαλό μας, δεν μπορεί παρά να συλλογάζεται και να σκέφτεται, να προσπαθεί απελπιστικά να βρει μια δικαιολογία, γι' αυτό και να μην το μπορεί, γιατί στην εποχή μας, που χαρακτηρίζεται από την εξέλιξη, την πρόοδο και την ευημέρια, από την κατάκτηση του διαστήματος και εμείς εδώ στην άτυχη τούτη γωνιά της Γης μας, να μη μπορούμε να χαρούμε κάτι δικό μας, ολότελα δικό μας, που κανείς δε μας το χάρισε, παρά μόνο οι δυο μας με τα τέσσερα που διαθέτουμε χέρια, το φτιάξαμε, που με στοργή το αναστήσαμε, να μη μπορούμε στα στερνά μας να το χαρούμε. Ποιά δικαιολογία και ποιά λογικοφανής απάντηση μπορεί να υπάρχει και

μπορεί να δοθεί στην απορία μας τούτη; Ποιός σοφός και πιός νομομαθής μπορεί ν' απαντήσει σε τούτη την απορία και να εξηγήσει το ανεξήγητο τούτο;

Σήμερα τα παιδιά λένε: Να το σπίτι που γεννηθήκαμε. Μα δεν ζούμε πια εκεί. Όχι γιατί μεγαλώσαμε και το εγκαταλείψαμε. Όχι γιατί εμείς θελήσαμε να φύγουμε απ' αυτό, ούτε ποτέ διανοηθήκαμε κάτι τέτοιο για το πατρικό μας σπίτι. Δεν ζούμε πια εκεί, γιατί το σπίτι μας το πατρικό το πάτησαν οι ξένοι. Μας το άρπαξε η αδικία συντροφιασμένη με τη βία. Δεν μπόρεσαν να του χαλάσουν το σχήμα, ούτε να του αλλάξουμε το χρώμα, που παραμένει το ίδιο ακριβώς, όπως το ξέρουμε. Να το εκεί. Το ίδιο μένει και μας προσμένει. Τι κι αν του μόλυναν τον τοίχο με μπογιά. Κοιτάξτε το χρώμα της μπογιάς. Μπορούσε νάναί άλλη απ' αυτή που χρησιμοποιήθηκε; Τότε δε θα ταίριαζε με τη ψυχή τους. Του έβαλαν τον διακριτικό αριθμό C23, σαν τον αριθμό που φέρει κάθε αιχμάλωτος πολέμου. Κι αυτό αιχμάλωτο φαίνεται σήμερα. Θάρθει η μέρα που θ' αφεθεί και τούτο λέφτερο, σαν φτάσει ο καιρός, που πιστεύουμε κι ευχόμαστε να μην είναι μακριά, όπως γίνεται μ' εκείνους σαν τελειώνει ο πόλεμος. Και θα φτάσει ο ευλογημένος τούτος καιρός, γιατί δε γίνεται αλλιώς, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, το δίκαιο θα επιβληθεί και πάνω στο άδικο θα θριαμβεύσει.

Το σπίτι που γεννηθήκα
κι αν το πατούν οι ξένοι,
στοιχειό είναι και με
προσκαλεί,
ψυχή και με προσμένει.